

tionen fra amerikansk side med bistand fra europæisk side uden alt for mange vanskeligheder vil kunne opnå gode resultater.

Jeg hører til dem, som anser et økonomisk samarbejde mellem de europæiske stater for meget betydningsfuldt og meget ønskeligt. Det vil bidrage til at skabe et grundlag for en højst tiltrængt social udvikling. Jeg er derfor glad for, at generaldirektøren i sin rapport har nævnt toldunionen mellem Belgien, Nederlandene og Luxembourg som et godt eksempel, og også det forberedende arbejde for et økonomisk samarbejde mellem de skandinaviske lande. Hvad det sidstnævnte angår, kan jeg meddele, at et fælles regeringsudvalg er blevet nedsat for at udarbejde en ordning for de forskellige former for økonomisk samarbejde, herunder en toldunion.

Må jeg også nævne, at de 3 skandinaviske lande, Norge, Sverige og Danmark, har oprettet et fælles arbejdsmarked for alle arbejdere, og regeringerne arbejder i øjeblikket på at tilpasse den sociale lovgivning, således at arbejderne i alle 3 skandinaviske lande kan oppebære hjælp i henhold til socialforsikringslovene, uanset hvilket land de arbejder i.

Til slut vil jeg gerne rejse et spørgsmål, der har betydning for Den internationale Arbejdsorganisation, og ikke blot for Den internationale Arbejdsorganisation, men for alle de særlige institutioner, der hører til De forenede Nationer. Jeg tænker på faren for, at disse forskellige institutioner griber ind i hinandens arbejdsområde. Det kan ikke undre, at det er en noget vanskelig opgave at finde den rigtige afgrænsning for hver af disse institutioner, da problemerne på det sociale, økonomiske og politiske område er yderst indviklede, men det er nødvendigt at finde frem til en afgrænsning for at standse denne dobbeltbehandling. Dobbeltbehandling giver ikke blot anledning til forøget og unødvendigt arbejde for institutionerne, men også i de regeringskontorer, der er knyttet til organisationerne. I mange små lande er personalet og de økonomiske midler begrænset, og hvis de samme problemer skal behandles forskellige steder, kan det kun bidrage til at forøge vanskelighederne.

Hvad angår vor egen organisation, som har næsten 30 års erfaring i det sociale arbejde, tror jeg ikke, det kan være vanskeligt at finde den rigtige afgrænsning for vor virksomhed, og jeg tager det som et værdifuldt tegn på tillid til den internationale arbejdsorganisation, at De forenede Nationer har anmodet os om at optage spørgsmålet om foringsfrihed, som står på dagsordenen for nærværende conference.

Det er mit håb, at alle virkelige sociale spørgsmål i fremtiden vil blive behandlet af Den internationale Arbejdsorganisation, som med sin virkelig enestående tresidede sammensætning har de bedste muligheder for at løse disse spørgsmål til gavn for arbejderne, til gavn for arbejdsgiverne og til fremme af den sociale fred.«

I sit svar fandt generaldirektøren bl. a. anledning til at komme ind på de indlæg, der — navnlig fra polsk og tsekoslovakisk side — havde givet udtryk for, at arbejdsorganisationen i højere grad burde varetage arbejderens interesser end det hidtil havde været tilfældet, herunder at man burde søge nærmere samarbejde med World Federation of Trade Unions. Herom udtalte generaldirektøren: »Den internationale Arbejdsorganisation er ikke nogen fagforening. Den prøver end mindre på at rivalisere med nogen sammenslutning af fagforeninger. Fagforeningspolitik tilkommer det alene fagforeningerne at udøve, og Den internationale Arbejdsorganisation har ingen adkomst til at blande sig heri. Men Den internationale Arbejdsorganisation er — skønt det er en officiel sammenslutning af stater — tresidet. Ifølge statuten tilkommer der arbejderrepræsentanterne en placering og en beføjelse, som er uden sidestykke i nogen anden national eller international institution.

Jeg er glad over, at man har fundet udveje, som stort set kan accepteres med det formål at tilvejebringe et snævert samarbejde mellem I.L.O. på den ene side og W.F.T.U.